

τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐξέδωκεν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 11 Μαρτίου 1468 τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν λατινιστὶ γαργαμμένην· « Ἡ οἰκία νὰ παραχωρηθῆ ἀμέσως εἰς τὸν ἀναφερόμενον Νικόλαον Ρώσσον ἐπὶ ἐτησίῳ ἐνοικίῳ φλωρίων βενετικῶν 15, ὡς μέχρι ταῦδε ἀείποτε ἐνοικιάζετο. »

Ὁ Γραδενίγος, ὅπως προληφθῶσιν εἰς τὸ ἐξῆς τοιαύτου εἴδους συνωμοσίαι καὶ στάσεις ἐσύστησε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1310) τὸ παντοδύναμον ἐκεῖνο Συμβούλιον τῶν Δέκα, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἀπέκτησεν ὄνομα τοσοῦτω τρομερῶν καὶ δικαιοδοσίαν τοσοῦτω ἀπεριόριστον, καὶ ἐκ τῶν σπλάγχχνων τοῦ ὁποῖου ἐξῆλθε τὸ ἔτι φρικτότερον καὶ μυστηριώδες Συμβούλιον τῶν Τριῶν, τὸ ὁποῖον φόβον καὶ τρόμον ἐνεποίει εἰς πάντας τοὺς πολίτας τῆς βενετικῆς δημοκρατίας. Ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα ὑπῆρξεν ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς παραλυσίας καὶ τῆς ἐντελοῦς καταλύσεως τῆς βενετικῆς δημοκρατίας.

Ὁ μεγαλεπήβολος δούξ Γραδενίγος ἀπέθανε κατὰ τὸ 1311, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν νίκην του, τὸ πεντηκοστὸν μόλις ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων. Ἐνεκ τούτου προῶρου αὐτοῦ θανάτου τινὲς τῶν μεταγενεστέρων ἱστοριογράφων ὑποθέτουσιν ὅτι ἀπέθανεν ἐκ δηλητηρίου, δοθέντος αὐτῷ παρὰ τῶν ἀσπόνδων αὐτοῦ ἐχθρῶν· ἀλλ' οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ ἱστοριογράφοι οὐδὲν περὶ ταύτου ἀναφέρουσιν. Ἐκκεδέύθη δὲ μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ νήσῳ Μουράνω ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Κυπριανοῦ. Τὸν διαδέχθη δὲ ὁ Μαρίνος Γζώρτζης (Marino Giorgi) ὁ ἐπικληθεὶς Ἅγιος, ὅστις, ὡς λέγει ὁ ἱστοριογράφος Μάρκελλος, κατὰ τὴν δεκάμηνον αὐτοῦ ἀρχὴν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν οὔτε τὸν οὐρανὸν αἴθριον οὔτε τὴν θάλασσαν ἀκύμαντον εἶδεν.

I. II.

Π Θ Ι Η Σ Ι Σ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ.

Ἐν ἔτος πάλιν ἔφυγε Θεὸς, ὁ δάκτυλός σου ἐνιαυτὸν διέγραψεν ἀπὸ τῆς βίβλου τῆς χρυσοῦς· πλὴν ἔτι πρέουρ, ἔτι ζοῦν τὰ ἔργα τῆς χειρός σου, καὶ ἰδοὺ μᾶς ἤλθεν ἄλλος εἰς.

Ἐν ἔτος μᾶς προστίθεται ἔς τὰ παρελθόντα ἔτη, ἔτος ποῦ μὲ ταχύτητα παρήλθεν ἀστραπῆς· καὶ πάλιν εἰς τὰς σκέψεις μας νέαν τροφὴν προσ-
[θέτει,
ἄφ' οὗ μειοῦται ἡ ἐλπίς.

Σ' τοῦ νέου ἔτους τὴν αὐγὴν ἂν χαίρωσιν οἱ ἄλλοι, ὁ ποιητὴς ποῦ πρόθυμα, ἂν πάσχη ἄλλος, συμπονεῖ, ὁ ποιητὴς τὴν καλλοιὴν ποῦ προσκυρεῖ καὶ ψάλλει αὐτὸς στενάζει καὶ θρηνεῖ.

Θρηνεῖ, διότι ἀφανῆς ἰσχύς τις διευθύνει τὸ ἄστρον πρὸς τὴν δύσιν του, ἄστρον ἐλπίδος [καὶ χαρᾶς, διότι φεύγει ὁ καιρὸς κι' ὀπίσω δὲν ἀγίρει παρ' ἀγαμνήσεις ὀχληράς.

Θρηνεῖ, διότι τοῦ θνητοῦ τὸ Ἔαρ τὸ ὠραῖον ταχέως διαδέχεται χειμῶν βαρὺς, ψυχρὸς χειμῶν· διότι ἄρθος ἀνὰ ἔν κατ' ἔτος χάνει νέον τοῦ βίου ὁ μικρὸς λειμῶν.

Θρηνεῖ, θρηνεῖ διότι φεθ' ὁ προσφυλῆς ἑταῖρος τῆς ζωῆς νεότητος, εἰς ἡρ τσοσάκις ἐμποιεῖ χαρὰς καὶ λόπας δάκρυα καὶ γέλωτας ὁ Ἔρωσ φεύγει καὶ φεύγει ἐσαεῖ.

Στιγμὴ στιγμὴν ἀπολουθεῖ, ἡμέραν ἢ ἡμέρα, τὸ ἔτος ἔτος, καὶ μ' αὐτὰ φεύγουν ἐλπίδες καὶ χα-
[ραὶ φεύγει ἡ ὥρα πάντοτε ἢ μᾶλλον τερπνοτέρα καὶ μένουρ ὥραι λυπηραί.

Θνητὲ, θνητὲ αἱ ὥραι σου εἰρ' αἶλαι μετρημέναι, καὶ ἡ αἰὼς, ἡρ τρέχεις σὺ, δὲν εἶνε, ὡς φρονεῖς, [μακρὰ κοιλάδες μ' ἀρθη φατρονται ὀπίσω στολισμέναι, καὶ ἐμπρός σου χῶρα τίς νεκρά.

Ἐκεῖ ὑψυχρὸς ὁ ἄνεμος, ἐκεῖ ἀπελεισία, θὰ ἴδης ἐκεῖ σάβανα καὶ δομὴν λιβάνου ἀρκετήν, ἐκεῖ μικρά τις θὰ φαῖν ἄρχαία ἐκκλησία, καὶ θὰ βαδίσης πρὸς αὐτήν.

Παρὰ τὸν μέλανα σταυρὸν, δὲ φῶς τι φέγγει τρέ-
[μον, θὰ πέσης σταυροκοπηθεῖς ἐκεῖ τὸ πᾶν ποῦ ἡρεμεῖ. Ἰδοὺ τὸ τέλος σου, θνητὲ, τοῦ βίου σου ὁ δαίμων εἶνε τοῦ χρόνου ἢ ὀρμῆ.

Γ. Α.

ΑΙ ΕΡΙΝΝΥΕΣ.

ΜΥΘΟΣ.

— «Τὰς ἐριννύας μου, Ἐρμῆ, κατέβαλε τὸ γῆρας.»
Εἶπερ ὁ Πλοῦτων ἐν πρώτῳ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς Μαίας.
«Μόλις κινῶν τὰς πόδας τῶν, μόλις κινῶν τὰς
[χειράς,